

ARBEIDEREN

Nr. 16

10/9 - 24/9

1977

5. Årg.

Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund

Pris Kr. 1

SOSIALDEMOKRATIET PÅ DEFENSIVEN

Av propagandistiske grunner vil representanter for det bestående system nødige innrømme at kapitalismen kan rammes av alvorlige kriser og forstyrrelser. Det kan svekke tiltroen til systemet som helhet. Den nåværende situasjonen er et unntak: p.g.a. valget vil de stridende fraksjoner i borgerskapet åpent innrømme hvor alvorlig situasjonen er for å kunne framtre som den eneste hestedoktor som kan få merra på fote igjen. Særlig ikke DNA, som må sikre sin støtte i arbeiderklassen ved å hevde at de er de eneste som kan redde arbeidsplassene i en krisetid, vil nøle med å bruke denne resepten.

POLITIKK OG ØKONOMI

Når Per Kleppe skal begrunne sin doktorering av den norske økonomien i et intervju i Dagbladet 27/8, behørig sekundert av Finn Gustavsen og Senterpartiets John Østby, karakteriserer han uten å nøle perioden etter 1973 som den alvorligste kriseperioden siden 30-åra. Den mest interessante innrømmelsen, og den som setter Kleppes egen tro på muligheten av en politisk styring av økonomien i det mest interessante lys, er hans kommentar til den form konjunktursvingningene har fått i dag. Grunneier Østby lengter, som de fleste representanter for sin klasse, tilbake til "de gode, gamle dager", og så i verdensøkonomien. Kleppe svarer:

"Jeg tror det er stor sjanse for at man historisk vil betrakte 60-åra som et veldig positivt unntak fra en utvikling som ellers er preget av betydelige bevegelser opp og ned. Forholdene var slik for de store industriland at det var jevn vekst uten noen store problemer i perioden. ... Men i 1970-åra - etter 1973 - er forholdene blitt ganske annerledes. Det er ikke noen tegn for øyeblikket til at vi kommer tilbake til 1960-årenes mer harmoniske utvikling".

At dette er så opplagt sant, kan føre til at man går glipp av den viktige innrømmelsen som ligger i utsagnet. For gjennom 60-åra var henvisningene til kontrollen av konjunkturbevegelser et hyppig argument. I dag og i morgen, hevder man i går, vil ikke kapitalismen lenger være plaget av de brå og voldsomme svingningene i konjunkturerne som før annen verdenskrig. Henvisningene til økt vitenskapelig innsikt og økt offentlig inngripen og kontroll skulle forklare at det som har skjedd ikke kunne skje. Kleppe legger også vekt på politikken selvstendige rolle i moderne kapitalisme:

"I vårt samfunn spiller hva man gjør i politikken en ganske avgjørende rolle i virkeligheten langt mer enn i gamle

dager". Sett isolert er dette selvsagt riktig. Konsentrasjonen og sammenslåingen i økonomien ved overgangen fra frihandelskapitalisme til imperialismen var som Lenin hevdet, identisk med oppståingen av monopolkapitalismen. Videreutviklingen av imperialismen har betydd at de store konsernernes betingelser for å kunne akkumulere, er knyttet intimt sammen med nasjonalstatenes utenrikspolitikk. Men legg merke til den vridningen i argumentasjonen som skjer hos Kleppe i dagens situasjon. Før skulle den riktige politikken garantere stabiliteten, nå er det den gale politikken som får skylden for stagnasjonen. Kleppe understreker igjen splittelsen i sosialdemokratiet som kom fram på Oslo-

LES...

Vend ryggen til valgsirkuset:
REIS KAMPEN PÅ ARBEIDSP-
PLASSENE MOT LØNNSNFD-
SLAGET
Se leder side 3

møtet i april, og betegner uten å nøle partifellenes politikk i Vest-Tyskland som "liberal-konservativ".

Forts. side 5

Libanon/Palestina: RIADAVTALEN FØLGES OPP, PLO-LEDELSSEN LAR SEG PRESSE

PLO LAR SEG PRESSE

Helt siden slutten av borgerkrigen i Libanon har imperialistene ved forskjellige utspill forsøkt å presse PLO-ledelsen til å inngå kompromisser på imperialismens premisser. Både de reaksjonære arabiske regimene med Saudi-Arabia og Syria i spissen og de to imperialistiske supermaktene USA og Sovjet har utsatt PLO for press. Spesielt har Sovjet ved Arafats stadige hyppigere besøk i Moskva forsøkt å få PLO til å innse at nå må en moderere sine standpunkter, så vil en få et Mini-Palestina til gjengjeld. Og Arafat har vært lydhør for Bresjnevs argumenter.

Først ble PLO-ledelsen pressa til å godta Riad-avtalen, som bl.a. godkjenner den syriske okkupasjonsarmens tilstedeværelse i Libanon. Nå i det siste har reaksjonære arabiske regimer i kjølvannet av USA's utenriksminister Cyrus Vance's rundreise i Midt-Østen, kommet med uttalelser om at de har fått PLO-forsikringer om at organisasjonen vil akseptere FN-resolusjon 242 som et utgangspunkt for en ny Genevekonferanse. PLO-ledelsen har også sjøl ved forskjellige anledninger indikert at de vil godta 242-resolusjonen, hvis den får et tillegg der palestinerne nasjonale rettigheter og rett til selvbe-

stemmelse fastslås.

PLO-ledelsen er også interessert i gode forbindelser med USA. Arafat sa det slik 23/8 i Kairo: "Vi er ivrige etter direkte dialog med USA, og PLO har forsøkt å åpne kontor i USA, men venter ennå på USA's reaksjon". (Kilde: Den libanesiske avisa IKE 24.8) Videre krever PLO at de på en eller annen måte får delta på en framtidig Genevekonferanse, enten integrert i en jordansk delegasjon eller som selvstendig delegasjon.

Hvis PLO-ledelsen skulle akseptere 242-resolusjonen, vil PLO i praksis ha

Forts. side 4

Kinas revisjonister: REVOLUSJONÆRE FRASER SKAL SKJULE KLASSESAMARBEID

Det er nå gått vel tre uker siden kommunistpartiet i Kina avsluttet sin 11. partikongress. Fra denne kongressen foreligger det idag et pressekomunike, diverse hilsningstaler samt en politisk rapport ved formann Hua Kuo-feng. Som kjent skal Mao Tsetung en gang ha gjort seg en del refleksjoner om hvorvidt antikommunistiske elementer i partiet ville bruke hans egne ord og teorier under dekke av å gjennomføre kontrarevolusjonen i Kina. Etter gjennomlesning av Peking Review nr. 35 - 77, som inneholder de viktigste politiske dokumentene fra kongressen, må vi konstatere at det

er nettopp Maos forespeilinger her de nye lederne i KKP i det minste gjør et tappert forsøk på å leve opp til. Det må vel sakens også innrømmes at de etterhvert er blitt dyktigere i bruken av denne snedige metoden. Vi må avgjort lete lenger etter de åpenlyse tabber og overtrap som for inntil ganske nylig utgjorde langt mer dagligdagse fenomener i f.eks. Peking Reviews spalter. Men omsider har Hua og sogar teknokraten Teng Hsiao-ping blitt flinkere hva angår å skjule sin revisjonisme bak en sann kaskade av fraser som på overflaten ser ut til å være så akseptabel marxisme-leni-

nisme som noe. Denne taktikken er det likevel vanskelig for ikke å si umulig, å gjennomføre fullt ut. Tross alt er det nå en objektiv borgerlig klasseinteresse som ligger bak de kinesiske pressekampanjer, et faktum som selvsagt må gå utover den indre enhet og konsekvens i den angivelig "revolusjonære" propagandaen. Dette til forskjell fra det politiske innhold i den siste store politiske kampanje som Mao Tsetung personlig sto i spissen for. Vi tenker på kampanjen for å styrke og befeste proletariats diktatur i Kina, en kampanje som

Forts. side 5

Teng Hsiao-ping skulle ha grunner gode nok til å applaudere Josip Broz Tito. Historien har som kjent en egen evne til å gjenta seg. Jfr. Tito-USSR 1963.

BORGERLIG KULTUR ELLER ARBEIDERKLASSENS KAMP?

Kommunister verden over har alltid vært klare over at den herskende klassens tanker alltid er de herskende tanker i samfunnet. De har også vært klare over at alle tanker bærer en classes merke.

Det er derimot ikke "AKP", "NKP" og SV klare over. Heller ikke folka i Kunstneraksjonen.

Den mest grunnleggende motsigelse og samfunnsmessige virkelighet er motsigelsen mellom produktivkreftene og produksjonsforholdene. Hovedmotsigelsen under kapitalismen går derfor mellom arbeiderklassen og borgerklassen.

Produksjonsforholdene er alle de forhold det produseres under i en gitt periode. De er alle de forhold menneskene har til hverandre i samfunnet. Det produseres bl.a. under de forhold at arbeideren skaper en merverdi som kapitalisten tilegner seg, at det finnes et storting og en stat og at arbeiderens barn må gå i skolen å lære seg spesielle ting.

Disse forhold er vårt livsmønster. Produksjonsforholdene er kulturen. Mennesker som lever i eller kommer fra andre forhold det produseres under, sies å ha en annen kultur - et annet livsmønster.

Men i dagens Norge er produksjonsforholdene kapitalistiske - borgerlige og de står i uforsonlig motsetning til arbeiderklassen. Borgerklassen har den fulle og hele makt over disse forhold gjennom sin stat og andre organ. De kan kjøpe arbeideren og tilegne seg hans arbeid, og de sender hans barn i sine skoler. Vårt livsmønster og kultur er derfor en borgerlig kultur. Og dette vil den være så lenge den kapitalistiske produksjonsmåte består.

Borgerklassen og deres stat umuliggjør og forhindrer et hvert forsøk på å opprette sosialistiske produksjonsforhold innen denne samfunnsformasjon. Først etter revolusjonen og under proletariats diktatur er det mulig å opprette en proletar kultur, et av arbeiderne selv styrt livsmønster. Da har nemlig arbeiderklassen tatt seg all makt. Inntil da er en "ar-

beiderkultur" realisering i Norge en illusjon. Det gjelder å kjempe for den, kjempe for sosialismen, så den blir virkelighet. Det er arbeiderklassens historiske oppgave.

Dette har verken "AKP", "NKP" eller SV skjont. De har heller ikke skjont at denne hovedmotsigelse mellom arbeiderklassen og borgerklassen preger all vår tenkning. At tankene våre springer ut fra forholdet mellom arbeiderne og den kultur som påtvinges dem og som er styrt av borgerne. At vår tenkning er bestemt av virkeligheten.

Ingenting av dette har de skjont og derfor heller ikke at alle systematiske tanker om denne virkelighet enten er preget av borgerklassen eller arbeiderklassen. Hver tanke bærer en classes merke.

All den kunst og litteratur som forekommer i samfunnet, og som er en del av den borgerlige kultur, bærer da også en classes merke. Alle kunstneres og forfatters verk inneholder deres klassebestemte tanker.

Kunst og litteraturen er derfor en del av politikken og derved en del av kampen om makten i samfunnet. Kort sagt: Den er en del av klassekampen.

Derfor finnes det en borgerlig (og småborgerlig) kunst og litteratur og en revolusjonær.

Den revolusjonære utmerker seg ved å ta arbeiderens klassestandpunkt i alle spørsmål, uttrykke og bevisstgjøre den marxist-leninistiske oppfatning av samfunnet, samt lede og beskrive proletariats klassekamp og situasjon fram mot revolusjonen. Den kjemper for virkliggjøringen av en arbeiderkultur.

Den borgerlige kunst og litteratur utmerker seg ved at den er den revolusjonæres motsetning. Den unngår konsekvent disse spørsmål og deltar i klassekampen på borgerskapets side.

Den farligste og mest kamouflerte borgerlige kunst og litteratur, er den som vil ha arbeiderne fornøyde med en egen "livsstil", noen materier av arbeidere og bøker om arbeidere som

bare "uttrykker f.eks. det å være skiftarbeider eller pendler" (Hauglin). Det er disse som snakker om realiseringen av en "arbeiderkultur" i dette samfunn. Disse fører arbeiderne bak lyset og vil slavebinde den i de usle kår og syke liv som kapitalismen innebærer. Dette er hyklerne i SV og "NKP".

Sitt mest småborgerlige uttrykk får de borgerlige ideologier i det parti som forfekter parolen om en "folkets kultur", nemlig "AKP". Her snakkes det ikke om en "arbeiderkultur" eller kunst og litteratur for arbeiderklassen. I stedet skal det være en "folkets kultur" hvor det skapes for og av alle utenom monopolkapitalen og tilsynelatende uavhengig av hva som skapes.

AKP'erne ser helt bort fra at samfunnet er inndelt i klasser og ikke i folk og ikke-folk. Paroler om en "folkets kultur" leder ikke noe annet sted enn dit hvor klassekampen står mellom folket og monopolkapitalen - til det småborgerlige standpunktet.

Essensen av dette blir en total undervurdering av proletariats som ledende kraft i vår nåtidige revolusjonære kunst og litteratur - produksjon, samt også i den framtidige revolusjonære kulturen under proletariats diktatur. Et slikt syn er ikke annet enn bakstrevverk.

Nå skal vi se hvordan disse tre bevegelsenes "kultursyn" tar seg uttrykk: Samtlige så støtter de kunstneraksjonen, og hva innebærer så den?

Jo, det er en kamp for at kunstnerne hver eneste en - skal få statsstøtte stor nok for at de skal kunne bruke hele sitt liv og all sin tid på småborgerlig åndelig produksjon. Det er en kamp for å sikre eksistensgrunnlaget for en gruppe småborgere.

Men denne kamp innebærer noe enda mer reaksjonært. Tilsynelatende tar den form av en småborgerlig kamp mot staten, men dens innhold og produkt er derimot en kamp for staten.

Produktet av kunstneraksjonen er at den styrker statens og borgerklassens ideologiske grep om arbeiderklassen, idet den er en kamp for fortsatt produksjon og økt spredning av en borgerlig kunst. Dette fordi at det blant Norges kunstnere bare finnes en brøkdel tilnærmet revolusjonære. Det overhengende flertall skaper etter de borgerlige normer.

Kunstneraksjonen er reaksjonær og arbeiderfiendtlig. Kommunister må konsekvent ta avstand fra dette forsøk på å styrke den borgerlig kunsten og litteraturen i arbeidernes virkelighet og hverdag.

Blant de nevnte kunstnere og forfattere finnes det sikkert ærlige og oppriktige mennesker som bare vil arbeiderklassen vel, men som ikke har forstått problemet med kunstens klassekarakter. Disse må vi bare oppmane til å tenke med eget hode og trekke de fulle konsekvenser av støtten til "AKP's", "NKP's" SV's og kunstneraksjonens reaksjonære politikk.

De som forsøkt trur at kunsten og litteraturen er hevet opp over klassekampen og har en selvstendig eksistens i noen egen verden av skjønnhet, må enke seg om.

Kunsten og litteraturen har vært brukt av borgerklassen, og dens representanter, i klassekampen alt siden de organiserte seg som klasse. Nå er det på tide at også arbeiderklassen og dens representanter bruker den, ellers vil vi aldri få oppleve en virkelig arbeiderkultur.

Den revolusjonære kunstners og forfatters slagord i dagens Norge må bli: "Heller merverdiproduksjon enn borgerlig ideologiproduksjon". En revolusjonær kunstner eller forfatter prostituerer seg aldri for borgerskapet. Han kjemper konsekvent med sine

midler for arbeiderklassen.

Da kan den revolusjonære kunstners og litteraturens paroler heller ikke være noen andre enn den revolusjonære bevegelsens paroler.

J. P.

DRA åpner hermed en spalte for leserinnlegg. Vi oppfordrer leserne både til å sende svarinnlegg på tidligere innlegg og å ta opp spørsmål dra ikke har omtalt.

NASJONALSOSIALISME I MARSJTAKT

KA/KULs sommerleier ble ikke avviklet fullstendig uten forviklinger. Tilstede på leirområdet var også noen hundre AKPere i alle aldre.

I år marsjerer AKP. Oppstilling og marsjtakt var obligatorisk ved alle forflytninger av deres leirdeltakere. Dette hadde selvsagt en viss funksjon som anskuelsesmateriale. Verre ble det da AKPerene også innlot seg på militært gjennomførte aksjoner mot plakater på KAs leir-område. En plakat som oppfordret til kamp mot AKP's småborgerlige sosialisme og nasjoalsosialismen i Norge, ble revet ned to ganger, den siste etter basketak med en av våre leirdeltakere.

Dette er selvsagt ille, men ikke det verste. Vi tillot oss å ta bilde av AKP-angrepene, og det varte ikke lenge før selveste Sverre Knutsen ankom fugt av to

livvakter av tilsvarende størrelse. De forlangte å få filmene med de noe kompromitterende bildene på, og da de hverken fikk dem eller

(← oppsynsmannens nærvær) ville lage slagsmål på leirområdet, kunne Knutsen komme med den intelligent opplysning at de nok skulle

bruke midler slik at de fikk filmen så snart vi forlot leirområdet. (At

Knutsen & Co. ikke viste seg på valen da slaget skulle stå, skal ikke vi forsøke å forklare.) AKP-ledelsen utnyttet situasjonen som man kunne vente. Etter opptrinnet fikk leirdeltakerne til AKP beskjed om at vi drev med fotoregistrering (sic). Deretter passerte de vårt leirområde med ansiktet vendt til en annen kant.

I marsjtakt.

- Pierre -

KUL's STUDIESIRKEL:

- ★ Politisk økonomi
- ★ Akkumulasjon krise og kapitalisme
- ★ Historisk materialisme
- ★ Klasser og grupper
- ★ Staten
- ★ Partiet
- ★ Faglig politikk
- ★ Oppsummering

Uten revolusjonær teori - ingen revolusjonær bevegelse!
Meld deg på!

Kommunistisk Universitets.ag

Marxistiske hefter

den røde ARBEIDEREN

Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund
Postboks 2863- Tøyen, Oslo 6
Postgiro: 2068427

Trykk: Eget Kontor-offset.

Redaksjon:

Einar Berg
Harald Børntsen
Line Dedichen
Kjell Hovden
Eyvind Viken
Øyvind Horverak

Redaktør: Eyvind Viken.

ABONNEMENTSPRIS:

den røde Arbeideren pr. år - kr. 30.
Røde Fane pr. år - kr. 28.
Pengene kan betales på postgiro 20 68 427
Merk talongen -A- for avisen og -RF- for Røde Fane

STØTTEABONNEMENT:

den røde Arbeideren - kr. 50 - pr. år
Røde Fane kr. 38.- pr. år

Vend ryggen til valgsirkuset: REIS KAMPEN PÅ ARBEIDSPLASSENE MOT LØNNSNEDSLAGET

Borgerskapets mest liberale og "uavhengige" ansikt her i landet, Dagbladet har i en leder påpekt den etter avisens oppfatning tross alt "sunne" tendensen som har vært tilstede i valgkampens siste runde, til at både Arbeiderpartiet og "B-partiene" har valgt å appellere til "nøkternheten" til erstatning for tomme valgløfter i økonomiske spørsmål.

"Nøkternheten" består som kjent i en brei enighet mellom "B-partiene" og Arbeiderpartiet om å laste så mye som mulig av verdenskapitalismens stadig mer dyptgående krise over på arbeidsfolk - gjennom å minske kapitalens "omkostninger" og rette et varig slag mot arbeiderklassens levestandard gjennom såkalte kombinerte - eller nå: "kombinerte forbundsviser" - tariffoppgjør, økte skatter og avgifter samt økende arbeidsledighet.

De kraftige lønnsnedslagene som nå gjennomføres i Danmark (12%) og Sverige bærer bud om hva vi har å vente også i Norge kommende år.

Den breie enigheten om økonomisk "nøkternhet", som til og med har fått statsministerkandidat Kørvald til å antyde muligheten av en samlingsregjering av de store partiene - inkludert Arbeiderpartiet, betyr imidlertid ikke at enigheten er fri for nyanser. De fleste arbeidere avviser umiddelbart Høyres åpne forsvar for kapitalistenes profittinteresser, Kristelig Folkepartis salvesesfulle, men amatørmessige forsøk på å skjule seg bak "hele landets interesser", samt Senterpartiets, Venstres og tildels også SV's "grønne" nullvekstlinje for arbeidslønningene.

Arbeiderpartiet er både langt flinkere til å legge fram et tilsynelatende troverdig program mot kriseutviklingen, og til å gi det et skinn av å være i arbeiderklassens interesser. Riktignok tror antagelig også færre og færre arbeidere på at sosialdemokratiet på lengre sikt kan stanse utviklingen av kapitalismens økonomiske krise, men de fleste regner med at Arbeiderpartiet på kortere sikt vil være bedre i stand til å "trygge" - og ikke "inntekt" så i hvert fall arbeidsplassene.

Innen dette begrensede perspektivet er det heller ingen tvil om at en Arbeiderpartiregjering er et bedre alternativ enn en såkalt B-regjering. Når det såkalte AKP nekter å innse dette, viser det bare at det på ingen måte utgjør noe 3. alternativ. Det gjør heller ikke SV og NKP, som forgyeves forsøker å markere seg med forslag til krisetiltak som Arbeiderpartiet selv vil vite å iverksette - og ha makt-en til å iverksette - når det blir nødvendig.

På den andre siden betyr nettopp dette at kapitalistene aldri kan få noen bedre og mer effektiv regjering enn en Arbeiderpartiregjering. Mens Høyre, Kristelig Folkeparti og Senterpartiet er bundet til spesielle kapitalistiske og småborgerlige bondeinteresser og

deres gammeldagse privateiendomsideologi, som om og om igjen vil stikke kjepper i hjulene for en regjeringspolitikk som effektivt kan trygge den kapitalistiske økonomien som helhet, kan Arbeiderpartiet uhemmet av de enkelte kapitalisters særegenheter kjøre fram en helhetlig statsmonopolkapitalistisk politikk, inkludert nødvendig nasjonalisering av industri og "sosialisering" av bankvesenet, samt en sentralisert regulering av forholdet mellom lønnsarbeid og kapital via forskjellige former for kombinerte oppgjør. Og ikke minst viktig: Med sin organisatoriske basis i LO kan Arbeiderpartiet bygge ut den moderne statsmonopolkapitalistiske korporativstaten på en helt annen og mindre smertefull måte enn B-partiene.

Ut fra dette kan kampen mellom Arbeiderpartiet og B-partiene til overmål gis skinn av å være en skjebnesvanger kamp mellom "sosialisme" og "frihet". Slik blir det trukket opp illusoriske frontlinjer mellom proletariatet og borgerskap, og det kapitalistiske utbyttersystemet fungerer trygt videre i ly av denne durabelige "kampen".

Men er "A - eller B-regjering" alternativene for arbeiderklassen? Hvis vi begrenser oss til å se bare "så langt nesa rekker", og utelukker arbeiderklassens egen kamp, så er svaret uomtvistelig ja, og det er også sikkert at Arbeiderpartiet representerer et "bedre" alternativ for arbeiderne.

Men dette "bedre" alternativet betyr samtidig en stadig sterkere binding av arbeiderklassen til kapitalismen og det borgerlige statsapparatet, administrert av sosialdemokratiet.

Madame de Pompadours slagord: "En syndeflod kommer etter oss" har heller aldri vært arbeiderklassens slagord. Arbeiderklassens historiske oppgave har ikke vært å tøyne det kapitalistiske utbyttersamfunnet så langt som mulig, men å erstatte det med det klasseløse, kommunistiske samfunn gjennom den sosialistiske revolusjon og proletariatets diktatur.

Det fins da også i høyeste grad andre alternativer enn Arbeiderpartiets strømlinjeformede stabiliseringspolitikk for kapitalismen, som på litt lengre sikt ikke kan hindre utviklinga av den kapitalistiske krisen, senkning av levestandarden, arbeidledighet og imperialistiske kriger.

Disse alternativene er imidlertid ikke representert ved årets Stortingsvalg. Men de er i høyeste grad virksomt levende, og i ferd med å utvikles. De sier ikke at arbeiderne skal stole på den ene redningsplanen eller den andre i form av de eksisterende partier, men utelukkende på seg selv, sin egen klasser kraft og interesser.

Vi tenker her for det første på den aktive bevegelse som er i ferd med å utvikle seg på de enkelte arbeidsplasser mot lønnsnedslaget - i form av den ene aksjon etter den andre for lønnsøkning. Bare denne type bevegelse - der ar-

beiderne tar saken i egne hender - kan på både kort og lengre sikt slå tilbake det angrepet som kapitalistene nå retter mot arbeiderklassen i form av lønnsnedslag, rasjonalisering og arbeidsledighet. Denne typen bevegelse representerer et reelt alternativ til Arbeiderpartiets svinebinding av arbeiderklassen til en råtten og kortsiktig redningsplanke.

Når arbeiderklassen utvikler denne spirende bevegelsen, - og hvis de utvikler den i samsvar med de erfaringer arbeiderklassen har gjort i de "ulovlige" streikene om selv å bevare ledelsen og kontrollen uavhengig av både det faglige byråkrati og "AKP"'s "Streikestøtte"-bevegelse - vil temmelig snart konfrontasjonen med den borgerlige stat og dens maktorgan bli åpenbar, og nødvendigheten av å utvikle en omfattende revolusjonær politisk plattform - som går ut over den snevre økonomiske kampen - vil trenge seg på. Denne plattformen kan bare utvikles gjennom byggingen av et nytt kommunistisk fortroppsparti, som har en solid basis i arbeiderklassens revolusjonære teori, marxismen-leninismen, i arbeiderklassens selv, og som utelukkende baserer seg på arbeiderklassens - til forskjell fra alle andre klassers og lags - interesser.

Når Kommunistisk Arbeiderforbund i årets valgkamp har forfektet at det ikke fins noe parti å stemme på, så er det ut fra dette revolusjonære perspektivet på arbeiderklassens kamp. Vi pretenderer dermed ikke å iverksette noen omfattende boikottkampanje, men appellerer til alle klassebevisste arbeidere om i stedet å slutte opp om arbeidet med å bygge det kommunistiske partiet.

+++++

Studentersamfunnet i Trondheim:
FINN SJUE PÅ RETRETT.

Lørdag 3.9. var det møte i Studentersamfunnet i Trondheim over temaet "Kina etter Mao Tsetung". Innledere var Frank Bjerkholt, Morgenbladet, Finn Sjøe, AKP og Truls Wyller, KA. Truls Wyller innledet med å redegjøre for arbeiderklassens selvstendige rolle i den kinesiske revolusjon, og viste hvordan de proletarisk-revolusjonære først styrket sine posisjoner i kulturrevolusjonen, seinere slo tilbake den småborgerlig-utopiske retning som ble ledet av Lin Piao, men seinere tapte kampen mot Teng Hsiao-pings borgerlig-økonomistiske politikk. I begge disse tilfelle var det en kamp mellom to linjer.

Sjues innledning utmerket seg først og fremst ved det den ikke tok opp: Forholdet mellom Tengs politikk og Maos og de revolusjonæres kritikk av denne de siste åra. I steden spilte han på uvitenhet i forsamlingen, og satte likhetstegn mellom de revolusjonæres

KOMMUNISTISK
ARBEIDERFORBUND

SENTRAL ADR.: Postboks 2863
Kampen, Oslo 5
Tlf.: 37 63 60

AKERSHUS: Marie Nordby
Bekkevn. 4
2006 Løvenstad

BUSKERUD: Peter O. Pedersen
Solberggt. 10 B
3000 Drammen

TELEMARK: Harald Baun
Grønlynn. 18B,
3900 Porsgrunn

VEST-AGDER: Jan Erik Ryen,
Kongens gt. 48,
4600 Kr. sand.

SØR-TRØNDELAG: Ingmann Eidskrem,
Singsakerbakken 13
7000 Trondheim

NORD-TRØNDELAG: Ragnar Kristiansen
7510 Skatval

BERGEN: Morten Simonsen,
Sollia 3,
Øvstun,
5050 Nesttun.

KOMMUNISTISK
UNIVERSITETSLAG (KUL)

OSLO: Postboks 3815
Ullevål Hageby
Oslo 8

BERGEN: Postboks 29
5014 Universitetet
5000 Bergen

TRONDHEIM: Ingmann Eidskrem
Singsakerbakken 13
7000 Trondheim.

TROMSØ: Hanne Edvardsen
Postboks 436
9001 Tromsø

MARXIST-LENINISTISKE
UNGDOMSGRUPPER (MLU)

Postboks 41, 1345 Østerås

linje for masseskolering og Lin Piao-floyens praktisisme og primitive anti-intellektualisme. Videre unnlot Sjøe å kommentere Arbeidets Parti i Albania (APA)s oppfordring til verdens ml-partier om å ta stilling til "tre verden" teorien, og hvorfor Klassekampen i det hele tatt ikke har spandert et ord på APA's analyse av verdenssituasjonen.

For øvrig kunne Bjerkholt og hans meningsfeller bare slutte seg til Finn Sjues hyllest av den store politiker Teng, som nok ville bringe Kina et langt skritt framover.

anerkjent staten Israel da denne resolusjonen snakker om "anerkjennelse av suverenitet, territoriell integritet og politisk uavhengighet til enhver stat i området" og om retten til "sikre og anerkjente" grenser, dvs. også Israels. En akseptering av 242-resolusjonen vil således bane veien for en dannelsen av en Mini-Palestina på vestsida av Jordan-elva og i Gaza, en statsdannelse som mange innen PLO-ledelsen lenge har gått inn for. Formannen for PLO's politiske departement, Farouk Kaddoumi uttrykte det slik i et intervju med det libanesiske ukebladet "Monday Morning 15.8.77: "Det vil aldri bli fred i Midt-Østen før palestinerne innrømmes nasjonale rettigheter, inkludert retten til å etablere en uavhengig palestinsk stat.

Vi støtter bånd mellom en slik stat og Jordan, fordi jordanere og palestinere er ett folk, og de må ikke splittes. Men før et slikt bånd kan etableres, for karakteren av forbindelsen er bestemt, må vi ha vestbredden og Gaza i våre hender. En uavhengig palestinsk stat er viktig for etableringa av Palestinsk-Jordanske bånd. Vi må være sikker på at Vestbanken og Gaza vil bli returnert til palestinerne, under PLO's ledelse".

Som dette sitatet viser går PLO's "utenriksminister" Khaddoumi inn for Mini-Palestina, og et Mini-Palestina i føderasjon med Jordan. Han sier imidlertid at bare en folkeavstemning blant palestinerne kan avgjøre eventuell føderasjon med Jordan.

På det diplomatiske området har PLO latt seg presse av de arabiske regimene og supermaktene, da spesielt Sovjet som har gode forbindelser med PLO. Forbindelsene er så gode at Arafat ser på Sovjet som "den palestinske revolusjons STRATEGISKE allierte". (Vår uthevnning. Kilde: Palestine nr. 6 30/4)

de sammen med falangistene likviderte hundrevis av palestinske kvinner og barn. (Bl.a. dokumentert i boka Tel El Zaatar, utgitt av PLO -77.)

Før å følge opp Riad-avtalen ble det den 22/7 i år holdt et møte i byen Shtaura i Libanon, der libanesiske-syriske-palestinske representanter møttes og underskrev SHTAURA-avtalen. Denne avtalen, som PLO-ledelsen skrev under på, skal følge opp Riad- og Kairo-avtalene. Den slår fast at fredsstyrken skal innta posisjoner rundt samtlige palestinske flyktningeleire, slik at den får fullstendig kontroll over alle militære bevegelser i leirene. Da denne avtalen er svært viktig vil vi gjengi de viktigste punktene sitert fra IKE 26.7.77:

1. Tunge og middelsstore våpen skal trekkes tilbake fra palestinske leire og bevæpnede palestinere tillates ikke å bevege seg utafor leirene.
2. Forsvar av leirene fra angrep uten fra vil bli foretatt av den arabiske fredsstyrken i begynnelsen. Deretter vil libanesiske styrker overta denne funksjon.
3. Palestinsk politi, utstyrt med lette våpen, vil sjøl kunne ordne opp i leirenes indre anliggender. Palestinerne kan om nødvendig tilkalle fredsstyrken, som etter anmodning vil komme og forlate leirene når deres oppgave er utført. Fredsstyrken og dens funksjoner vil på et senere tidspunkt bli erstatta av libanesiske sikkerhetsstyrker.
4. Ingen av de palestinske kommando-organisasjoner vil tillates å åpne kontorer utenfor leirene. Bare PLO vil ha rett til å ha slike kontorer.

Videre sier avtalen at fredsstyrken vil raide alle "ulovlige" baser og beslaglegge alle "ulovlige" våpen. (Iflg. et

"De palestinske leire er på libanesiske jord og libanesiske suverenitet må gjelde på libanesiske jord, inkludert i de palestinske leire."

Til forskjell fra Riad-avtalen er Shuaura-avtalens punkter i ferd med å bli iverksatt ved hjelp av syriske soldater. Til nå er over 80 kontorer stengt og noe våpen innlevert og de sy-

Enhver anmodning fra fredsstyrken og libanesiske myndigheter om å legge ned våpnene vil bli oversett. Ethvert forsøk på å drive palestinerne ut fra sine stillinger vil bli oversett uansett hva Libanon, Syria eller Arafat måtte si.

Når det gjelder spørsmålet om innlevering av våpen og stenging av

Falangistene åpner Libanons grense for Israel i sør.

riske troppene har inntatt sine nye stillinger rundt flyktningeleirene i Beirut-området.

I Sør-Libanon er ennå ingenting skjedd men ifølge tidsplanen for avtalen, skal også alle våpen, alle kontorer og alle posisjoner også her være overtatt av libanesiske soldater. (Syrere skal ikke overta palestinske posisjoner mot grensa mot Israel, dette fordi Israel har protestert.) Palestinerne vil nok ikke gi fra seg sine posisjoner i sør uten kamp. Dette fordi PFLP har stor innflytelse her og massene i sør vil antageligvis sloss sammen med PFLP for å opprettholde status quo. De palestinske kommandosoldatene, fra alle viktige palestinske organisasjoner, kjemper i disse dager harde kamper mot fasisistene nettopp i disse områdene her i sør (spesielt rundt Nabatiyeh) De kommer også i direkte kontakt med sioniststatens tropper da disse aktivt støtter falangistene med våpen og tanks.

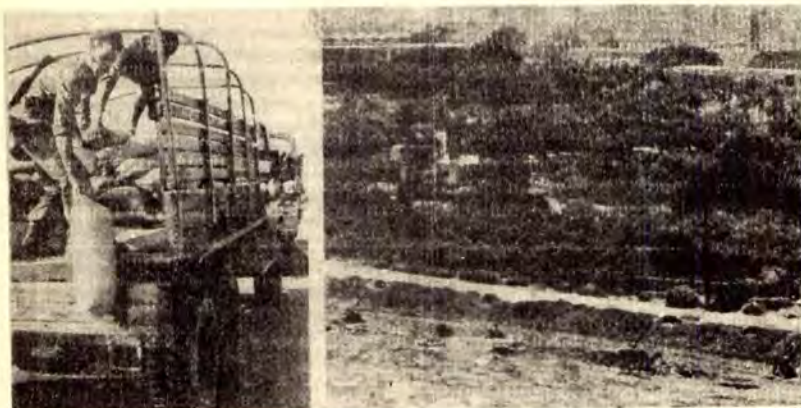
torer har PFLP klart sagt fra at de ikke vil stenge et eneste kontor, og innlevere et eneste våpen frivillig. Og PFLP-ere i Beirut forsikret drA's representant om at PFLP ikke ville være alene om å forsvare PFLP's kontorer og våpenlagre. De palestinske massene ville delta i forsvaret av revolusjonens kontorer og våpen! "Gir du fra deg ditt våpen, har du gitt opp revolusjonen", ble det sagt.

I denne avgjørende situasjonen er det viktig å støtte den palestinske revolusjon og dens framste representant PFLP.

I en tid da Israel stadig viser sin ekspansjonistiske karakter, bl.a. ved etableringer av nye jødiske landsbyer på de okkuperte områdene, må støtten til palestinerne kamp intensiveres.

Også PLO-ledelsens kapitulasjonspolitikk blir det en viktig oppgave å avsløre.

+++++

Syria inntar sine nye posisjoner rundt flyktningeleirene i Beirut.

HVA SKJER I LIBANON

Etter at Riad-avtalen ble underskrevet har en arabisk fredsstyrke" (les:okkupasjonsarme) bestående av ca 35 000 soldater, derav 30 000 syriske kontrollert Libanon. Denne fredsstyrkens viktigste oppgave har vært å avvæpne de palestinske revolusjonære med PFLP(folkefronten for Palestinas frigjøring) i spissen. Dette for at PLO-ledelsen ska få fritt spillerom til å foreta de manøvreringer de måtte ønske uten å møte motstand fra de revolusjonære. I nært samarbeid med den syriske organisasjonen SAIKA har fredsstyrken gjennomført en rekke provokasjoner mot PFLP og Nei-Fronten. Saika har f.eks. gjennomført meningsløse bombesprengninger som PFLP er blitt beskyldt for. Den syriske okkupasjonsarmeen kunne etter slike Saika-provokasjoner da få påskudd til å angripe PFLP-baser og -stillinger Bl.a. sprengte Saika sitt eget kontor i flyktningeleiren Bourj-El-Barajni utenfor Beirut i lufta i midten av juli for deretter å gi PFLP skylda. Da kunne fredsstyrken rykke inn for å hindre "gjentakelser".

Saika, som er en av PLO's underorganisasjoner, er et rent syrisk agentur, som under borgerkrigen i Libanon deltok på fascistenes side bl.a. i kampene

libanesiske krav har bare 7 promille av palestinerne lov til å bære lette våpen (Kilde: IKE 23/7). Videre skal palestinerne trekke seg ut av Sør-Libanon og erstattes av libanesiske soldater. Palestinerne skal bare få lov til å oppholde seg i leirene rundt Saida og Tyros(IKE 22/7):

Som en skjønner er dette en svært omfattende og viktig avtale, en avtale som følger opp Riad-avtalen og spesifiserer de punkter som måtte være uklare i denne. Denne avtalen, som PLO-ledelsen godtok uten å konsultere nasjonal rådet, er nok et ledd i imperialismens likvidasjonsplaner, og hensikten er sjølsagt gjennom å ramme PFLP, likvidere den palestinske revolusjon.

PLO-ledelsen forsøker å presse PFLP til å godta avtalen og FATEH's nestkommanderende, Abu Iyad, har klart sagt at de palestinske kommandosoldater eller organisasjoner som ikke følger avtalen vil bli strengt straffa. Han beordret dagen etter avtalens inngåelse palestinske kommandos i sør til å legge ned våpnene, en ordre de sjølsagt ikke kunne adlyde da de var midt oppe i harde kamper mot fascistene.

PLO-ledelsen har også gitt etter for libanesiske press angående suverenitet innen selve flyktningeleirene. Abu Iyad sa i et intervju med IKE 28/7 følgende:

Vår tilværelse er full av løgn. Det er noe vi må leve med, men vi må prøve å sile ut det verste. Nå i valgkampens hete er det verre enn noen sinne. Nær sagt alle politikere har mistet kontakten med virkelighetens verden og har kastet seg nesten vektløse ut i løgnens store tomrom. Jeg har lurt mye på hva det kan komme av Kan det være ren dumhet eller finnes det en annen forklaring? Det er en annen ting som også er spesielt ved dette valget. Det er uvanlig mange teologer med i kampen. Kan dette ha noe med hverandre å gjøre?

Alle politikere forsøker å overgå hverandre med påfunn, løfter og argumenter, men det er så som så med fantasien. De vandrer i sine egne fotspor. Her har de mye å lære av sin kjære kollega i Danmark - Glistrup. Han kom med et virkelig koselig forslag her om dagen. Han vil innføre dødsstraff for terrorister etter en summarisk rettergang. Jeg er imidlertid litt skuffet over denne rettskafne hedersmann. Han gjør det hele så trangt og trivielt. Det kan da umulig være nødvendig å begrense dette til terrorister alene. Hvorfor vil han ikke ha med økonomiske forbrytere, de

store kjeltringene som snylter på samfunnet, skattesnytere og de som står bak de svarte pengene? Han må ha glemt det. Her kunne det være på sin plass med en summerisk rettergang - og så... Han kunne gjerne ha tatt med alle politikere som bevisst fører folk bak lyset også, men det kunne kanskje skape uanede konsekvenser.

Men kanskje en eventuell ny borgerlig regjering kunne ta tanken opp og føre den videre. Ideen er gratis, men det er vel fare for at for mange er hovedinteressen rettet mot de ufødte barn. Når de først er født gir de stort sett fanden i om de lever eller dør. Nå skal det bli godt å bli gammel. Alle partier lover pensjonistene gull og grønne skoger akkurat som foran forrige valg og valget før valget.

KAOS OG KONTROLL

Kleppes forsøk på å presentere sin egen linje som den riktige politikk kommer på denne måten også i et nytt lys. Den riktige politikken kan ikke lenger brukes som et argument for å vise at man er inne i en trygg utvikling, den kan bare tjene til å dempe de krisetendensene som mer og mer forsterker seg på verdensmarkedet. Politikken får mer og mer et preg av etterseps- og halehengspolitik, den skal reparere på de problemer som uansett tårner seg opp. For det er ett forhold som kapitalistiske politikere ikke kan innrømme: At under kapitalismen er økonomien alltid viktigere enn politikken. At all reformisme i siste instans er fanyttens skyldes at økonomien utvikler seg etter sine egne jernharde lover, utenfor mulighetene til menneskelig kontroll og inngripen. Den politiske virksomheten er i dag en katalysator for den økonomiske utviklingen, den er ikke en kontroll over den. Et kaos blir ikke mindre om det blir innført en faktor til.

Et par eksempler viser dette: Ingen borgerlig politiker med hjernen over skulderhøyde innbiller seg idag at devaluering er et tjenlig middel til noe som helst, det har ingen entydig positiv virkning på alle kapitaler i et land. Men i det øyeblikk Sverige slo inn på denne steinalderøkonomien var norsk økonomisk politikk selv lammet. Alt man kunne gjøre var å følge med og

etterpå opprette ordninger som skulle rette opp skadene for de uheldigste kapitalistene. Det sosialdemokratiske regimet i Vest-Tyskland har ikke større handlingsfrihet, dets politiske avgjørelser er bundet av den tyske kapitalismens eksportbetingelser og D-Markens situasjon på verdensmarkedet.

Dette betyr ikke at statens økonomiske politikk på noen måte er uten interesse for arbeiderklassen. Men den er det ikke fordi sosialdemokratiet betyr noen vei til en krisefri kapitalisme, eller fordi staten skulle ha en større evne enn før til på lang sikt å manøvrere utenom konjunktursvingningene. Den økonomiske politikken er bare spyddoden i kapitalens objektive tendens til å redde profitten ved å stramme inn på arbeiderklassens livsnivå. De opplysninger om statsbudsjettet som i den senere tid har kommet fram viser klart at lønnsoppgjørene nå mer og mer tar form av direkte angrep på real lønna.

Vi framhever ikke dette fordi vi nærer illusjoner om at det finnes noen vei tilbake til en tidligere form for kapitalisme. Vi bekjemper kapitalismen ut fra det nivå motsigelsene i den til enhver tid befinner seg. Og det er nettopp i denne sammenheng sosialdemokratiet i dag finner sin plass som en politisk skjerpelse av de iboende objektive krisetendensene i kapitalismen selv. ++++

duksjonsforhold og først kan forsvinne sammen med disse.

Pressekommuniket berører også "treverdensteorien" og det på en slik måte at Albanias kritikk fortsatt beviser sin gyldighet. På side 9 slås det fast at det gjelder å bygge en bredest mulig front mot supermaktene. For ikke å levne tvil tilbake konstateres det så på neste side at "treverdensteorien" utgjør den korrekte strategiske (understreket av oss) og taktiske linje for det internasjonale proletariat i den nåværende epoke og konstituerer klasselinjen i dets internasjonale kamper". Klarere anvisning for klassesamarbeid har vel knapt vært gitt av et parti som kaller seg kommunistisk og hevder den proletariske internasjonalsismen.

Men også til den nasjonale kinesiske arbeiderklasse kan partiformannen komme med anbefalinger om hvem det i fremtiden skal lønne seg å samarbeide med. Og dette gjelder vel å merke et "konkret samarbeid" for den sosialistiske revolusjonens vedkommende. På side 32 står det uten mulighet for misforståelse at arbeiderklassen må forene seg med "de blant det nasjonale borgerskap som er villige til å akseptere sosialistisk forvandling og andre patriotiske demokrater (understreking av oss). Endelig får vi altså vite at Huas gjengangere fra den nasjonal-demokratiske revolusjonen dukker opp igjen som strategiske og faste støtter i arbeiderklassens revolusjon, men: fortsatt i egenskap av å være patriotiske demokrater. Borgerlig revolusjon får man tydeligvis ikke nok av der i gården lenger.

På bakgrunn av denne kolleksjon av megetsigende sitater bør det vel strengt tatt ikke overraske noen at den svært så revisjonistiske Josip Tito i disse dager har opplevd en sjelden strålende mottagelse i Peking. Tiden bør såviss ligge vel til rette for normalisering både i den ene og den andre retning. Dette er imidlertid en hending som på ny har fått Arbeidets Parti i Albania til å minne om en historisk parallell. Zeri I Popullit har gjort dette ved å angripe det kinesiske lederskaps utspill her gjennom en artikkel av En-hver Hoxha fra 1963. Artikkelen dreier seg om et kraftig angrep på det sov-

jetiske kommunistpartiet der det i 1963 som et resultat av dets konsolidering på et revisjonistisk grunnlag, søkte å bedre forbindelsene med en ikke mindre revisjonistisk Tito-administrasjon.

Dette siste angrepet fra Albania avslører og latterliggjør ikke minst grupper av AKP-typens desperate forsøk på å fortie og bagatellisere denne konflikten politiske dimensjoner. Her dreier det seg såviss ikke om en kameratslig diskusjon som er "et internt forhold i den kommunistiske verdensbevegelsen". Tvert om vitner Albanias framgangs-måte her om at det gjøres klart for det fulle oppgjør med den borgerlige resaurasjonen i Kina. Det dreier seg her om en antagonistisk motsigelse mellom sosialismen og de som på nytt har forrådt dennes sak. All verdens tåkeprat fra AKP-hold kan ikke skjule det.

REVOLUSJONÆRE FRASER... Forts. fra side 1

skulle ende med den bare foreløpige nedkjempelse av Teng Hsiao-ping og den revisjonistiske strømning innenfor KKP.

Det som i første rekke virker slående ved de siste utgaver av ymse kinesiske politiske publikasjoner er det totale fravær av en overgripende politisk nerve og linje. Dette er på sin side ikke annet enn et uttrykk og bevis for at proletariats politiske økonomi, den historiske materialisme, kort sagt klassekampen ikke lenger danner nokkeldekket til partiets og statens politiske teori og arbeidsprogram. I Teng Hsiao-pings nå nærmest herostratisk beryktede manuskript fra 1976 ble han som vites kritisert for ukritisk sammenrøring og likestilling av de "tre nøkkelledd". Likevel synes dette antallet å være relativt beskjedent i forhold til det utall av diverse oppgaver som kritikkøst-demokratisk lanseres i Peking Review nr. 35. Blant annet slår vi opp på side 53 i tidsskriftet og finner i Huas politiske rapport den sjette oppgave som situasjonen nå krever. Den lyder som følger: "Vi må styrke folkets statsapparat".

22 sider lenger fremme i samme rapport omtaler Hua direkte Mao Tsetungs teori om å fortsette revolusjonen under proletariats diktatur. Han kommer her nærmere inn på denne teoriens innhold og kan rosende konstatere at den bl.a. "avslører slike revisjonistiske villfarelser som "klassekampens bortdøen" et "hele folkets parti" og "en hele folkets stat". Det er trolig bare personer som ikke mestrer marxismens abc som kan evne å slå seg slik på munnen som det Hua Kuo-feng her gjør. På bakgrunn av den ganske enhetlige økonomistiske linje som KKP idag slår inn på må vi bare slå fast at det nok er i sitatet fra side 53 som partiformannen er på høyde med seg selv og sine øvrige revisjonistiske kolleger. Der blir Maos teori og sitater som nettopp impliserer marxismens vitenskapelige utsagn om umuligheten av en hele folkets stat vraket. Staten er selvsagt alltid en klassens stat og for Kinas vedkommende var bl.a. tiden inntil Mao Tsetungs død ensbetydende med arbeiderklassens makt i denne staten, ja sogar styrking

og befestelse av denne makt. Hua Kuo-fengs dårlig arrangerte sitatbruk kan ikke hindre oss i å trekke inn historiske paralleller, noe som selvsagt fremkaller det gamle Kruttsjov-spøkelset og hans folkehjem for klassesamarbeid.

Vi kan finne flere eksempler på anti-marxisme i P.R.nr. 35. På side 8 lanseres noe som vi kan kalle sladder-teorien. I korthet går den ut på at "de fire", frekke som de var, sladderaktig skal ha hevdet at der fantes "en borgerlig klasse" innad i partiet og hæren. Ved å sette fram en slik påstand skal de ha baktalt og anklaget partiets veteraner for å være borgerlige demokrater og vandre den kapitalistiske vei. Mot dette hevder presse-kommuniket på s.9 at "slike vandrere på kapitalismens vei ikke kan forvandles til en borgerlig klasse innad i partiet fordi de bare utgjør en håndfull og dertil at de stadig blir avslørt og luket bort". Sjelden har vel de nye makthaverne i Kina klarere enn ved dette sitatet demonstrert hvordan de avpolitiserer og vulgariserer et livsviktig politisk spørsmål under sosialismen. For dette spørsmålet kan ikke avgjøres ved kvantifisering av KKP's medlemsmasse og om hvorvidt demokratene utgjør en håndfull eller ei. Snarere vedrører dette den samfunns-messige og historiske karakteren til den kinesiske revolusjonen. Det har å gjøre med de objektive vanskene som alltid er forbundet med å bygge sosialismen i et land der kommunistpartiet har ledet en revolusjon som både var nydemokratisk og sosialistisk. Skal man ta disse objektive forhold opp til nærmere analyse for Kinas vedkommende, må vel konklusjonen bli at muligheten for å finne et antall borgerlig-demokrater større enn en håndfull i partiet antagelig er store. Dette har selvsagt sammenheng med at KKP i fasen med nydemokratisk revolusjon og en tallmessig svak arbeiderklasse rekrutterte en rekke medlemmer som betraktet sosialismen som det virkeliggjorte borgerlige demokrati. Teng-kritikken var jo rettet mot denne fløyen i partiet, en fløy som enten den består av få eller mange enkeltindivider, har sine røtter i bestående pro-

Abonnementskampanjen:

ØK TEMPOET I ABONNEMENTSKAMPANJEN!

I løpet av den måneden som er gått siden vi sist brakte oversikt over framgangen i abonnementskampanjen, har økningen vært forholdsvis svak.

Målsettingen er at samtlige medlemmer av KA og KUL verver fem nye abonnenter hver, og vi bringer regulært i hvert nummer fylkesvis oversikt over oppfyllingen av denne kvoten i prosent. Dessuten oppfordrer vi alle øvrige lesere til å skaffe to nye abonnenter hver.

Siden sist har Sør-Trøndelag økt sin oppfylling fra 110 til 120,3%, noe som ikke framgår av oversikten. Oslo/Akershus har hatt en svak økning fra 51,3 til 55,3%, Bergen likeledes fra 15 til 25%, mens Telemark har gjort et byks framover fra 40 til 80%. Buskerud, Vest-Agder og Troms har stått stille.

Vi nevner for øvrig en gledelig ytterligere økning i fylkene Østfold og Nordland, der vi ikke har organisasjon.

OSLO/AKERSHUS

BUSKERUD

TELEMARK

VEST-AGDER

BERGEN/HORDALAND

SØR-TRØNDELAG

NORD-TRØNDELAG

TROMS

Når det gjelder ikke-medlemmer av K.A. og KUL, oppfordrer vi til å bruke vervetalongen nedenfor ved verving av nye abonnenter. Legg ved særskilt melding om hvem som må tilsendes egen innbetalingsblankett og om hvem som har betalt. Innbetalte penger settes inn på postgirokonto nr. 20 68 427 (K.A., Distribusjons- og abonnementskomiteen, Postboks 2863, Kampen, Oslo 5), og blanketten merkes drA 77. Tegn gjerne gave-abbonnenter!

Hvis den enkelte verver etablerer seg som kommisjonær for et gruppe-abonnement, føres dette samt antallet opp i stedet for navn.

Medlemmer av K.A. og KUL sender særskilt melding slik de har fått beskjed om gjennom internt skriv.

Abonnementspris pr. år er kr. 30,-

Nyervervede abonnenter.

1. Navn:.....

Adresse:.....

2. Navn:.....

Adresse:.....

Verver:

Navn og adresse:.....

INTERVJU MED DAWDA KAH FORAN GENERALFORSAMLINGEN:

FREMMEARBEIDERNE EN DEL AV ARBEIDERKLASSEN

I forbindelse med lengre tids indre kamp i Fremmedarbeiderforeningen, den fortsatt bebudede innvandringsstopp og AKP's kuvending med avstandstaken fra sin tidligere rabiaste rasisme, har Den røde Arbeideren hatt et intervju med formannen i Fremmedarbeiderforeningen: Dawder Kah. Dawder Kah, som arbeider på A/S Jøtul i Oslo, har arbeidet i Oslo i sju år og vært formann i FAF det siste året.

drA: Det har lenge vært en indre kamp i FAF. Kan du si noe om årsaken til dette?

D. Kah: Det er en veldig gammel kamp, hovedårsaken ligger på det politiske plan, men det er også noen som har vært veldig interessert i prestisje.

drA: Hva med AKP's rolle i denne forbindelse?

D. Kah: Det har vært noen i styret som er AKPere. De forsøkte å få igjennom AKPs linje. Vi mente at FAF ikke skulle være en partipolitisk gruppering, men en organisasjon for fremmedarbeiderne. De som ønsker å støtte oss må gjøre det på våre vilkår.

drA: Hvordan ser du på AKP's tidligere politikk om å stenge grensene for utenlandske arbeidere?

D. Kah: Jeg har ingen tillit til en gruppe som har kjørt fram en politikk som dette. Det at de nå snur om og hevder at de kjemper for å åpne grensene, det viser bare at de tar i bruk politiske linjer etter som de kan få politisk oppslutning om dem.

drA: AKP hevder at fremmedarbeiderne er en særegen gruppe som må kjempe for sine spesielle interesser, altså atskilt fra arbeiderklassen ellers. KA hevder at man ikke må skille fremmedarbeiderne fra arbeiderklassens kamp forøvrig som egen gruppe, men at deres kamp er en del av hele klassens kamp. Kommenter.

D. Kah: Arbeiderklassen er en internasjonal klasse, som fremmedarbeiderne er en del av. De problemer fremmedarbeiderne møter som diskriminering og dårlig lønn, er et forsøk på å skille oss ut fra den øvrige arbeiderklassen, og vi søker å komme på lik linje med andre arbeidere.

drA: AKP påstår at denne oppfatningen, som også er KAs syn, i sin konsekvens skulle bety at vi går inn for å nedlegge FAF, at vi har en politikk mot fremmedarbeiderne.

D. Kah: De som kjemper for arbeiderklassen kjemper automatisk for fremmedarbeiderne fordi disse er en del av arbeiderklassen. Man går ikke inn for å nedlegge FAF selv om man konstaterer at de er en del av arbeiderklassen. Det er tullprat. Saken er jo at regjeringa har lettere for å gå imot fremmedarbeiderne fordi de i utgangspunktet er den svakeste delen av arbeiderklassen. For oss blir det viktig å påpeke at de er en del av arbeiderklassen og at det er hele arbeiderklassens sak å kjempe for denne delen av klassen - de trenger spesiell oppmerksomhet.

drA: Arbeiderpartiregjeringa går fortsatt inn for innvandringsstopp. Hvordan ser du på dette?

D. Kah: Det er ingen partier som har en bra politikk for fremmedarbeiderne, hverken Arbeiderpartiet, SV eller AKP. Innvandringsstoppen er veldig diskriminerende for folk fra Sør-Amerika, Afrika og Asia, mens folk fra Tyskland, Frankrike og England har få problemer både hva gjelder det å komme inn i landet og å få jobb. Folk fra Sør-Amerika, Afrika og Asia derimot, har store problemer. Det er de som står i kø på arbeidskontorene, boligkontorene osv. Dette er diskriminering. Den såkalte innvandringsstoppen

har ikke gjort situasjonen bedre for oss i de 2 år den har vart, slik regjeringen lovet. De har ikke gjort noe. Hvis de hadde villet kunne de ha gjort noe på denne tiden.

drA: Hva med visumtvangen for pakistanere og tyrkere?

D. Kah: Dette er veldig diskriminerende. Hvis det var grunn til å innføre visumplikt for utlendinger burde det omfatte alle. Dette er diskrimineringspolitikk for folk fra Pakistan og Tyrkia.

drA: Det skal være ekstraordinær generalforsamling i FAF. Hva gjelder dette?

D. Kah: FAF ble dannet for 6 år siden for å ivareta interessene til fremmedarbeiderne. Organisasjonen ble dannet av en gruppe nordmenn sammen med fremmedarbeidere fra forskjellige nasjonalstater. Fremmedarbeiderne hadde veldig lite informasjon om norske forhold og institusjoner. Det ble derfor denne gruppe nordmenn som kjørte fram sin egen politiske linje og de svakt informerte fremmedarbeiderne ble "yes-men" for disse. Det førte etter hvert til en åpen konflikt blant fremmedarbeiderne. Det er dette vi ønsker å rydde opp i nå.

drA: Hva blir hovedoppgaven for Fremmedarbeiderforeningen etter dette?

D. Kah: Det blir å sikre fremmedarbeidernes rettigheter, herunder særlig retten til særlig retten til nasjonal behandling og til beskyttelse mot diskriminering og utnyttning. Dessuten å sikre språkundervisning, yrkesopplæring og sysselsetting. Også å sikre solidaritet mellom nasjonale foreninger og individuelle medlemmer, samt å sikre deres medlemskap i LO og at deres rettigheter blir garantert av de respektive fagforeninger. Alt i alt å arbeide for de samme økonomiske, sosiale og kulturelle goder som norske arbeidere har. Dette er vår hovedlinje og den skal vi klare å kjøre fram. Det er et kollektivt ansvar for alle fremmedarbeidere, men også for norske arbeidere som har felles interesser med fremmedarbeiderne.

Ansv. for intervjuet
Tor Larsen

hver 14. dag

10/9 - 24/9

150 ARBEIDERE TIL GÅ SAKTE- AKSJON VED ILA JERN I TRONDHEIM

De 150 arbeiderne ved Ila Jern i Trondheim aksjonerer nå for kravet om kr. 1,50 i lønnsøkning pr. time. Arbeiderne vedtok 22. juni å gå til overtidsnekt, og to dager etter ble den gamle akkordavtalen oppsagt med en måneds varsel. Fra 24. juli har arbeiderne gått på 2/3 lønn, og gjennomfører nå en gå sakteaksjon for lønnskravet. Aksjonen er formelt lovlig, og ledes av det sosialdemokratiske klubbstyret med støtte av Jern- og Metallarbeiderforbundet. Ved endel jern- og metallbedrifter i Trondheim gjennomføres nå økonomisk innsamling for å oppveie lønnstapet ved gå sakteaksjonen.

Tilsvarende aksjoner pågår ved en rekke andre bedrifter i Norge, bl.a. ved FONAS på Dokka i Nordre Land og på Linjegods på Alnabru i Oslo.

Bedriftenes steile avvisning av alle lønnsglidninger ut fra henvisninger til LO-NAF's økonomiske opplegg, har medført aksjoner fra store grupper av arbeidere. Ofte er aksjonene lovlige og ledet av klubbstyret med støtte av forbundet.

KA har alltid anvist den ulovlige streikens metode som rettesnor for økonomisk kamp. Det betyr ikke at vi slutter oss til AKP's blinde aksjonisme, der streiken blir et mål i seg selv. Den konkrete analyse av den konkrete situasjon vil til sist måtte avgjøre hvilken kampform som velges. KA støtter derfor slike gå sakteaksjoner, men finner det nødvendig å påpeke at det ofte er nødvendig å føre kampen over i andre former som streik for at seieren skal vinnes. Særlig langvarige gå sakteaksjoner har en tendens til å skape uro og oppløsning i egne rekker, hvis den ikke utvikles. På en annen side er det også nødvendig både når det gjelder gå sakteaksjoner og spesielt en såpass hard konfrontasjon som streik, at den kommer som et resultat av grundige politiske (og praktiske) forberedelser, både hva gjelder kapitalistenes direkte motoffensiver, såvel som indirekte tiltak mot arbeiderne gjennom arbeidsretten eller det faglige apparatet og sosialdemokratene. Når enheten lokalt er utbygd og respekten for lov og avtaleverket - og særlig tilliten til forbundsapparatet - er svekket, da kan ofte bare trussel om streik sikre at kravene innfris.

"Forutsatt at det foreligger en situasjon som er gunstig for streik og det er kampstemning blant massene, må en skyve i forgrunnen kravet om dannelsen av en streikeledelse som velges av samtlige arbeidere. Samtidig må det drives en forbitret agitasjon og propaganda blant massene mot innsettelse av streikeledelser ovenfra og mot forsøk fra det faglige byråkrati på å legge ledelsen av konflikten i hendene på slike komiteer." (Strasbourg-tesene)

Korrespondent/Trondheim

RESOLUSJON FRA TRONDHEIM KA.

Kamerater, arbeidere ved Ila Jern!

Kommunistisk Arbeiderforbund i Trondheim vil på denne måte uttrykke sin fulle støtte og solidaritet med den kamp dere nå fører for kravet om en lønnsøkning på kr. 1,50 i timen.

Erfaringene fra kampene andre arbeidere har vært gjennom de siste år, viser at det eneste språk som borgerskapet forstår, er en arbeiderklasse som utelukkende stoler på sin egen kampkraft og ikke lar seg binde av borgerskapets lovverk og avtaler. Det er derfor av største betydning at dere selv beholder ledelsen over aksjonen, uavhengig av både forbundsledelsen og AKP's "streikestøttekomiteer".

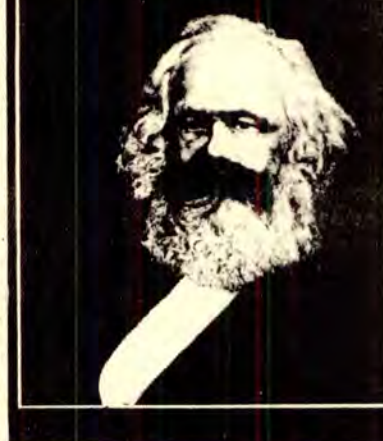
Ved å styrke enheten i egne rekker og beholde ledelsen lokalt, har dere lagt det nødvendige grunnlag for å utvikle den klassesolidaritets som kan føre aksjonen deres fram til seier. Kommunistisk Arbeiderforbund vil på sin side oppfordre sine medlemmer og sympatisører til aktivt å ta del i støttearbeidet.

Kameratslig hilsen
Kommunistisk Arbeiderforbund i Trondheim.

Les også

RØDEFANE

Teoretisk tidsskrift for
KOMMUNISTISK ARBEIDERFORBUND